

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/20/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3516010365
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Eliaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3516010365.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Eliaša a sudcov JUDr. Mariana Dunčka a JUDr. Milana Straku, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v Zlatých Moravciach, trvale bytom C. A. C. D., E. X, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVV a ÚVTOS Ilava, trestne stíhaného pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom od 6.8.2024, na verejnom zasadnutí dňa 27. augusta 2024 prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 07. novembra 2023, sp. zn. NM-1T/182/2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výrokoch o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v Zlatých Moravciach

o d s u d z u j e :

Podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. p), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1, § 43, § 39 ods. 1 Trestného zákona na ďalší, úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 /dva/ roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný zaraďuje pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 07. novembra 2023, sp. zn. NM-1T/182/2017 bol obžalovaný A. B. uznaný vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe, že

„ dňa 01.07.2016 v čase približne o 20:00 hod. na chodníku za obchodným domom Kaufland na Malinovského ulici v Novom Meste nad Váhom, v prítomnosti najmenej troch osôb, po predchádzajúcej vzájomnej hádke s poškodeným A. F., tohto obžalovaný udrel stredne veľkou až veľkou intenzitou najmenej dvakrát do oblasti hlavy, a to kovovým kľúčom na matice kolies dlhým asi 30 cm v tvare písmena „L“ označený logom zn. VW a AUDI, č. 8n0012219FK3 Austria11811, ktorý obžalovaný držal vo svojej pravej ruke, čím poškodenému A. F. spôsobil tržnú ranu v temenej oblasti vľavo dĺžky cca 2 cm zasahujúcej plytko do podkožia a krvné výrony v temenej záhlavovej oblasti hlavy vľavo, pričom s poukazom na spôsob a intenzitu uskutočneného útoku mohlo u poškodeného A. F. dôjsť k poškodeniu životne dôležitého orgánu - mozgu, rôzneho stupňa.“

Za to bol okresným súdom odsúdený tak, že podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona sa zrušil výrok o podmiennečnom treste odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov so skúšobnou dobou 30 mesiacov s

probačným dohľadom nad jeho správaním v skúšobnej dobe uložený obžalovanému Trestným rozkazom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 15T/122/2018 - 70 zo dňa 16.01.2019, doručený obžalovanému dňa 12.02.2019, právoplatný dňa 21.02.2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 7 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v znení nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.11.2012, PL. ÚS 106/2011, publikovaného v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 Z. z. a § 42 ods. 1 Trestného zákona obžalovaného odsúdil na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 /päť/ rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona okresný súd obžalovaného zaradil pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 83 ods. 1 písm. g) Trestného zákona okresný súd zhabal 1 ks kovového kľúča na matice kolies o dĺžke 30 cm v tvare písmena „L“ s logom značky VW a Audi, č. 8n0012219FK3 Austria11811. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd zaviazal obžalovaného uhradiť poškodenému A. F., nar. XX.XX.XXXX v Trenčíne, trvale bytom C. A. C. D., náhradu škody vo výške 264,90 Eur. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku bol poškodený A. F., nar. XX.XX.XXXX v G., trvale bytom C. A. C. D. odkázaný so zvyškom náhrady škody na civilný proces.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože obžalovaný podal proti nemu ihneď po vyhlásení odvolanie, ktoré následne písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. Obhajoba v dôvodoch odvolania uviedla nasledovné:

„Mám za to, že z vykonaného dokazovania nielen v prípravnom konaní, ale i následne z dokazovania vykonaného pred súdom nebolo preukázané, že by som sa dopustil trestnej činnosti, ktorá mi je kladená za vinu v zmysle obžaloby. Naopak, v priebehu dokazovania vyšli najavo viaceré pochybnosti a rozporné tvrdenia, ktoré odôvodňovali mnou tvrdené skutočnosti, že som sa nedopustil protiprávneho konania tak, ako je mi kladené za vinu obžalobou. Tieto pochybnosti poukazujúce na moju nevinu takéhoto konania tak, ako ho kvalifikovala obžaloba, neboli zo strany súdu zohľadnené, bez potrebnej aplikácie zásad trestného konania, a preto je toto odvolanie smerované proti všetkým výrokom prvoinštančného súdu, a smeruje tiež proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Je potrebné v danej veci poukázať i na to, že bezpochyby význam dokazovania, ktoré je upravené v § 1 Zák. č. 301/2005 Z. z., Trestný poriadok, v znení neskorších predpisov, súvisí so samotným účelom trestného konania, v zmysle ktorého majú byť v trestnom konaní trestné činy náležite zistené, páchatelia spravodlivo potrestaní, za súčasného rešpektovania základných práv a slobôd fyzických i právnických osôb. Jednoznačne je teda cieľom, resp. účelom trestného poriadku, náležité zistenie skutkového stavu, bez dôvodných pochybností. Všetky zákonom obstarané dôkazy v danej trestnej veci jednotlivo, ale i vo vzájomnej súhre, vyvolávajú jednoznačnú pochybnosť o mojej vine, preto je nevyhnutná potreba aplikovať zo strany súdu v tejto súvislosti i jednu zo zásad trestného konania - in dubio pro reo. Nepreukázaná zostáva i subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého som bol uznaný vinným, nakoľko mám za to, že jednoznačne absentuje preukázaný môj akýkoľvek úmysel smerujúci k trestnému činu, kedy na naplnenie skutkovej podstaty je potrebné naplniť všetky znaky, teda pohnútku, motív, cieľi zdôrazňujúci záver súdu i v tom smere, že som pre seba nezískal žiadny majetkový prospech. Mám za to, že sa súd nedostatočne, resp. takmer žiadnym spôsobom nevysporiadal s mnou tvrdenými a uvádzanými skutočnosťami, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, ako i svedeckými výpoveďami v tomto smere s tým, že je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že mojím konaním bola v podstate realizovaná len moja nutná obrana voči útoku poškodeného, pričom skutočnosť že súd samotný priebeh skutku rozdelil na dve časti odohrávajúce sa na inom mieste, kedy prvá časť konfliktu mala spočívať v tom, že došlo k slovnému konfliktu medzi mnou a poškodeným, pričom túto časť jednoznačne tak, ako ustálil súd, vyvolal poškodený, a druhú časť, kedy som mal po telefonáte čakať na hliadku polície podľa pokynov, pričom na hliadku som nečakal, mal som si privolať posily vo forme kamarátov a za prítomnosti týchto na poškodeného zaútočiť je potrebné považovať za nedôvodnú, s poukazom na jednak vykonané dokazovanie, kedy okrem iného poškodený vo svojej výpovedi uviedol, že sa mi vyhrážal „šroubovákom,“ nakoľko sa so mnou chcel fyzicky pobiť a keďže som väčšej fyzickej konštrukcie tak preto použil práve šroubovák, teda javí sa ako nedôvodné, ak súd pri rozhodnutí rozdelil udalosti na dve časti, kedy medzi jednotlivými útokmi malo byť len pár minút tak, aby vôľa u poškodeného biť sa a provokovať pominula, pričom odstup môjho telefonátu v systéme Redat a svedka H. I. je asi 2 minúty. Pre potrebné vyhodnotenie konania spadajúceho pod moju nutnú obranu je potrebné dať do pozornosti i skutočnosť, že to bol práve poškodený, ktorý ma začal verbálne napádať tento útok verbálne stupňoval, mal v ruke aj šroubovák, navyiac poškodený ma aj slovne urážal a svoju chôdzu smeroval priamo približovaním sa k

mojej osobe. Tým, že som to bol práve ja, kto som privolať hliadku polície, je okrem iného jednoznačne vylúčené, že by som mal akýkoľvek úmysel spôsobiť poškodenému útok na zdraví, práve naopak, týmto úkonom, ktorým bolo privolanie polície, som prejavil jednoznačnú vôľu sa celému incidentu vyhnúť. Tieto mnou tvrdené skutočnosti okrem iného vyplynuli i z výpovede svedkov: J. H., A. K., L. B. a G. I.. Súd tiež v odôvodnení svojho rozhodnutia ustálil priebeh útoku tak, že sa z mojej strany malo jednať o jeden úder, čo v nadväznosti na mnou uvádzané v podstate vylučuje možnosť kvalifikovať môj úmysel spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví a rovnako je potrebné zdôrazniť, že taktiež, takmer bezprostredne po tom, ako som poškodeného udrel, tento prestal byť nebezpečný, nakoľko sa už neoháňal šroubovák, tak som upustil od akéhokoľvek ďalšieho svojho konania, teda mám za to, že takéto jednanie je možné charakterizovať ako jednanie, ktorého cieľom v žiadnom prípade nebolo spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, ale naopak, zabrániť spôsobeniu ujmy na zdraví. Uznanie mojej viny v zmysle napádaného rozsudku nemôže byť podporené ani ďalším dôkazom, ktorý bol v konaní vykonaný, a to Znaleckým posudkom č. XX/XXXX znalca, A. D. A., keďže k tomuto znaleckému posudku som taktiež v priebehu konania vzniesol námietky pre jeho rozpor - tieto som navrhoval odstrániť vykonaním jednak výsluchu znalca, ako i návrhom na prirátanie nového znalca na preskúmanie zranení poškodeného, avšak keďže znalec, A. D. A., zomrel, nebolo tak možné takéto dôkaz vykonať. Znalec pri vypracovaní znaleckého posudku vykonal jednak lekárske vyšetrenie s veľmi dlhým časovým odstupom od spáchania skutku - asi 3 týždne - a pri skúmaní existencie opuchov bolo potrebné skúmať i príčinnú súvislosť medzi opuchom a útokom, ktorého som sa mal dopustiť, pričom znalec bolo potrebné aby vychádzal pri záveroch svojho posudku aj z lekárskeho správ a výpovedí poškodeného, mojej výpovede, z výpovedí svedkov, ako i zo všetkých dôkazov, ktoré sú obsahom spisu, poukazujúc na skutočnosť, že od spáchania skutku do realizovaného vyšetrenia poškodeného znalcom mohli byť tomuto spôsobené akékoľvek iné obdobné zranenia, opuchy na hlave aj inými spôsobmi, ktoré absolútne nemuseli súvisieť so skutkom, ktorý je mi kladený za vinu. Takýto rozpor v znaleckom posudku potom tento zásadným spôsobom oslabuje, a to i v otázke posúdenia ťažkej ujmy na zdraví alebo ujmy na zdraví tak, ako sú definované v ustanoveniach Trestného zákona. V zmysle aplikácie ust. § 25 Trestného zákona, ktorý definuje nutnú obranu ako okolnosť vylučujúcu protiprávnosť činu, je potrebné poukázať aj na ustálenú judikatúru súdov, napr. R 25/1976, R 9/1980, R 41/1980, podľa ktorých intenzita obrany a teda i primeranosť obrany intenzite úroku, nie je závislá od použitého prostriedku, ale od toho ako ho brániaci sa použije. Z hľadiska škody sa primeranosť použije porovnaním škody, ktorá bola spôsobená útočníkovi a škody, ktorá hrozila záujmu chránenému trestným zákonom. Od brániaceho sa nemožno žiadať, aby vyčkal na spoliehal sa na náhodu, že škoda, ktorá objektívne i podľa jeho predstavy z útoku hrozí nenastane a aby nepoužil primerané a dostupné prostriedky obrany, aby hroziaci útok znemožnil a útočníka zneškodnil. Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že som nekonal v úmysle spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, neprišiel som za poškodeným s úmyslom ublížiť mu na zdraví, potýčku som nevyprovokoval, a oproti šroubováku - bodnej zbrani v rukách poškodeného, som použil náhodne nájdený kľúč, ktorým som sa snažil zmierniť prevahu poškodeného. V časti ukladaného trestu vo vzťahu k rozsudku OS Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 1T/53/2019 a 15T/122/2018 súd konštatoval, že neprichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu - s týmto však nie je možné súhlasiť z dôvodu, že skutok, ktorého právne posúdenie je predmetom konania na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 1T/182/2017, bol spáchaný predtým, ako som bol právoplatne odsúdený v konaniach vedených pod sp. zn. 15T/122/2018 a 1T/53/2019, kedy mal súd pri ukladaní trestu aplikovať ust. § 42 a uvedené rozhodnutia zrušiť. Vzhľadom k celej mojej trestnej veci mám tiež za to, že bolo možné v mojom prípade zo strany súdu aplikovať ust. § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu, vzhľadom na moje pomery, nakoľko v kombinácii s trestom vyplývajúcim z rozsudku OS Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 1T/53/2019, vykonám celkový trest vo výmere 14 rokov, kedy vzhľadom na uvedené je preto dostatočné, aby za účelom ochrany spoločnosti v zmysle zásad Trestného zákona pri ukladaní trestov, bol uložený trest kratšieho trvania pod dolnou hranicou trestu uvedeného v ust. § 155 ods. 1 Trestného zákona. Taktiež mám za to, že pri úvahe o druhu a výške trestu bolo potrebné, aby súd komplexne vyhodnocoval jednak stupeň spoločenskej nebezpečnosti môjho konania pre spoločnosť, okolnosti, za ktorých bol skutok spáchaný, moju osobu ako obžalovaného, mieru zavinenia, možnosti nápravy, ale taktiež v danom prípade i mimoriadne dôležitú okolnosť ktorou je dĺžka trestného stíhania. Primeranosť tejto dĺžky je potrebné posudzovať vždy s prihliadnutím na skutkovú, právnu a procesnú zložitost' veci, kedy v mojom prípade od spáchania skutku uplynulo 7 rokov, teda samotné trestné stíhanie voči mojej osobe je vedené 7 rokov a mám za to, že dĺžka trestného konania nebola spôsobená zložitost'ou prípadu, ani priet'ahmi z mojej strany, alebo obštrukciami, a vzhľadom na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, dĺžku trestného konania prevyšujúcu 6 rokov, je potrebné považovať za výnimočnú a v prípade absencie významných dôvodov pre prekročenie tejto hranice nie je možné trestné stíhanie dlhšieho trvania tolerovať. Mám teda

za to, že v mojom prípade prišlo k porušeniu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Čl. VI, ods. 6 - právo na spravodlivé súdne konanie zabezpečujúce prerokovanie veci v primeranej lehote, ak tiež k porušeniu jednej zo základných zásad trestného konania podľa § 2 ods. 7 Trestného poriadku, kedy každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná súdom. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je nepochybné, že v danom trestnom konaní nebolo absolútne preukázané, že by som sa dopustil skutku, ktorý je mi kladený za vinu, a preto žiadam, aby odvolací súd v zmysle § 321 Tr. poriadku napadnutý rozsudok súdu 1. inštancie v celom rozsahu zrušil.“

Následne obžalovaný odvolanie písomne odôvodnil sám, kde celkovo v dvoch postupných odôvodneniach poukazyval zhodne na skutočnosť, že je nevinný, nestotožnil sa s konštatovaním okresného súdu, že sa z jeho strany nemalo jednať o nutnú obranu ako aj konštatovanie okresného súdu, ktorý skutkový dej rozdelil do dvoch samostatných častí. Spochybnil výpoveď svedka H. I. za účelovú. Rovnako poukázal na konštatovanie okresného súdu, že sa malo jednať len o jeden úder, kde nemožno hovoriť o úmysle spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. Spochybnil celé znalecké dokazovanie zo strany znalca A. D. A., ktorý počas konania zomrel a nebolo mu možné z jeho strany klásť otázky, čím bol narušený kontradiktórny proces ako aj právo na obhajobu. Namietal aj samotný trest, ktorý mu bol uložený, pričom sa nestotožnil s názorom okresného súdu, že nie je možné ukladať súhrnný trest k jeho odsúdeniu vo veci 1T/53/2019 vedené na Okresnom súde v Novom Meste nad Váhom. Uložený trest považoval za nezákonný, pričom poukázal na celkovú dĺžku konania, ktorá je viac ako 7 rokov od spáchania predmetného skutku. Preto krajskému súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vo veci rozhodol sám podľa § 44 Trestného zákona.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril prokurátor nasledovne:

„Vyššie uvedený rozsudok považujem ohľadom výroku o vine i treste za zákonný a opodstatnený, vecne správny a dostatočne odôvodnený. Dôvody uvádzané v odvolaní obžalovaného považujem za neopodstatnené. Ide v podstate o totožné dôvody, aké uvádzal obžalovaný v doterajšom priebehu trestného konania, či už v prípravnom konaní, v priebehu súdneho konania, ako aj vo svojej záverečnej reči a s ktorými sa súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku nielen zaoberal, ale sa s nimi aj dostatočne vysporiadal v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Obžalovaný v odôvodnení odvolania namietal, že išlo o konanie v nutnej obrane, čo odôvodňuje najmä tým, že poškodený sa zaháňal okolo seba šraubovákcom a obžalovaný bránil seba i svojho brata. Obžalovaný je toho názoru, že všetky udalosti medzi obžalovaným a poškodeným je potrebné vnímať ako jeden celok, tzn. Skutkové okolnosti kedy sa poškodený najprv verbálne vyhrážal obžalovanému so šraubovákcom v ruke vo chvíli, keď obžalovaný odprevádzal svoju priateľku domov smerom k nadchodu železničnej trate, spolu so skutkovými okolnosťami, ktoré sú predmetom tohto trestného konania. Ďalej obžalovaný vo svojom odvolaní spochybňuje uložený súhrnný trest odňatia slobody s tým, že mal byť v zmysle § 42 Trestného zákona zrušený aj výrok o treste rozsudku Okresného súdu v Novom meste nad Váhom, č.k. 1T/53/2019, v ktorom konaním bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere deväť rokov nepodmienečne. Napokon obžalovaný uvádza, že ak by aj nemal byť zrušený uvedený výrok o treste rozsudku Okresného súdu v Novom Meste nad Váhom, č.k. 1T/53/2019, tak vzhľadom na pomery obžalovaného je potrebné aplikovať ustanovenie § 39 Trestného zákona a obžalovanému uložiť trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov nepodmienečne, najmä s poukazom na spomínaný nepodmienečný trest odňatia slobody o výmere deviatich rokov. K argumentácii obžalovaného uvádzam, že v tomto konkrétnom prípade sú podľa môjho názoru úvahy o konaní obžalovaného v nutnej obrane úplne vylúčené. Konanie v nutnej obrane je možné vyhodnotiť na strane poškodeného, keď sa vo chvíli, ako sa ku nemu približoval obžalovaný s jeho posilou pozostávajúcou z ďalších troch mužov, zaháňal okolo seba so šraubovákcom. Prvostupňový súd správne rozdelil udalosti medzi obžalovaným a poškodeným do dvoch častí, prvá časť, teda konanie poškodeného bolo aj prejednané v samostatnom trestnom konaní, pričom konanie poškodeného bolo vyhodnotené ako podozrenie zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Bol to obžalovaný, ktorý sa po prvotnom vyhrázaní poškodeného ku nemu vrátil s posilou, s úmyslom ublížiť poškodenému, respektíve pomstiť sa mu za to, že sa mu vyhrážal pred očami jeho priateľky. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je tak podrobné, do detailu prepracované, zaoberajúce sa v celosti všetkými atribútmi možného konania obžalovaného v nutnej obrane, ktoré je tam vyčerpávajúco vyvrátené, že je ku nemu ťažko niečo ešte dodať. Predsa ak má niekto dôvodnú obavu z niekoho, že sa mu vyhrážal, tak sa k nemu nebude približovať, tobôž nie vtedy, keď už privolať políciu na pomoc. Ak sa poškodený oháňal šraubovákcom v ruke smerom k obžalovanému, respektíve k ostatným osobám, ktoré sa k nemu približovali, spolu išlo o štyri osoby, tak

jeho konanie nemôže predsa predstavovať dôvod na konanie ďalšej osoby v nutnej obrane proti nemu. To poškodený sa mohol domnievať, že mu hrozí nebezpečenstvo, a preto mohol mávať okolo seba šraubovák. Poškodený sa navyše správne domnieval, že mu hrozí nebezpečenstvo, o čom sa vlastne aj presvedčil na vlastnej koži, keď od obžalovaného inkasoval viaceré údery smerom na hlavu. Pokiaľ ide o námietky obžalovaného vo vzťahu k neuloženiu súhrnného trestu aj pokiaľ ide o rozsudok Okresného súdu v Novom Meste nad Váhom zo dňa 8.11.2019, spisovej značky 1T/53/19, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17.3.2020, tak k tomu uvádzam, že konanie uvedené v tomto rozhodnutí predstavuje recidívu vo vzťahu k trestnému rozkazu Okresného súdu v Novom Meste nad Váhom zo dňa 16.01.2019. Súhrnný trest by bolo teda možné uložiť vtedy, ak by nešlo o popisovanú recidívu ohľadom dvoch spomínaných rozhodnutí. Skutočnosť, že vo veci evidovanej pod č.k. 15T/122/18, bol dňa 16.01.2019 vydaný trestný rozkaz a ktorý bol aj obžalovanému doručený dňa 12.02.2019, pretína uvedeným dňom 12.02.2019 súbeh týchto troch do úvahy pripadajúcich trestných konaní (1T/182/2017, 15T/122/2018 a 1T/53/2019), a preto do úvahy prichádza súbeh trestnej činnosti len v konaniach 1T/182/2017 a 15T/122/2018, ako správne súd vysvetlil v odôvodnení napadnutého rozsudku. Napokon ak obžalovaný poukazuje na svoju osobu, respektíve na jeho pomery, s poukazom na ktoré by použitie trestnej sadzby ustanovenej trestným zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne, respektíve na zabezpečenie ochrany spoločnosti by postačoval aj trest kratšieho trvania, tak tomu uvádzam, že odsúdenie vo výmere deviatich rokov nepodmienečne vo veci evidovanej na Okresnom súde v Novom Meste nad Váhom pod spisovou značkou 1T/53/19, nemôže také pomery na strane obžalovaného zakladať. V danej veci teda nie je daný žiadny zákonný dôvod na aplikáciu moderačného oprávnenia podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Trest uložený napadnutým rozsudkom považujem za zákonný a primeraný, je uložený v blízkosti spodnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby, pričom ako prvostupňový súd správne zdôraznil, ide o uloženie súhrnného trestu vo viacčinnom súbehu za štyri trestné činy, z ktorého jeden je zločinom. V tomto prípade podľa môjho názoru neboli na strane páchatel'a a ani s ohľadom na skutkové okolnosti spáchaného trestného činu zistené také skutočnosti, ktoré by umožnili súdu uložiť trest pod zákonom stanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby. Navyše uložený trest musí v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona plniť nielen funkciu individuálnej a generálnej prevencie, ale aj funkciu represívnu, uložený trest musí dostatočne odzrkadľovať povahu a závažnosť spáchaného zločinu so zreteľom na následok, ktorý v dôsledku konania obžalovaného nastal, resp. ktorý v príčinnej súvislosti s konaním páchatel'a hrozil. V prípade obžalovaného ide o opakovane súdne trestanú osobu, pričom v tomto trestnom konaní mu bol uložený súhrnný trest pre trestnú činnosť proti životu a zdraviu, keď útočil so „zbraňou“ na hlavy poškodených osôb. Prvostupňový súd teda správne vyhodnotil dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní jednotlivito i v ich súhrne v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel preto k správne záveru, že skutok uvedený v obžalobnom návrhu sa stal, dopustil sa ho obžalovaný a naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty oboch stíhaných trestných činov. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.“

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obžalovaného krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) ako nedôvodné zamietnuť. Obhajoba navrhla svojmu odvolaniu vyhovieť.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por., na podklade podaného odvolania obžalovaného na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zameral aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je z časti dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť samotnej, odvolaním obžalovaného napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, z odvolania a z vyššie citovaných obsahov ich písomných dôvodov vyplýva, že obžalovaný v dôvodoch svojho odvolania namietał jednak správnosť postupu okresného súdu v zmysle § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por., keď podľa jej názoru bolo okresným súdom neopodstatnene nevyhovené jeho návrhu na doplnenie dokazovania, ako aj správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, na základe ktorého hodnotenia dôkazov okresný súd dospel k záveru o preukázaní viny obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného v napadnutom rozsudku okresného súdu. Podľa názoru odvolacieho

súdu obžalovaný teda namietal aj nesprávnu aplikáciu § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení vykonaných dôkazov v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. Obžalovaný ďalej namietal správnosť postupu pri právnej kvalifikácii trestného činu ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. V uvedených dôvodoch odvolací súd identifikoval, že podaným odvolaním je vytykané aj porušené ustanovenie Trestného zákona v zmysle 321 ods. 1 písm. d) Tr. por., ako aj chyby v napadnutých výrokoch o treste v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por.

V súvislosti s odmietnutím doplnenia znaleckého dokazovania, bol podľa názoru krajského súdu postup okresného súdu správny, nakoľko náležite vysvetlil procesným stranám, že už vykonané dokazovanie zo strany znalca A. D. A. považoval za dostatočné, a nastolené otázky zo strany obhajoby v ňom boli v spojení s lekárskou správou zo dňa 01.07.2016 náležite zodpovedané. V takom prípade preto nebolo možné postupu okresného súdu vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por.

V súvislosti s odvolaním obžalovaného namietanou správnosťou hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda okresný súd postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku okresného súdu vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože okresný súd by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť okresný súd len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, na obsah ktorého týmto odvolací súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel ku skutkovému záveru, podľa ktorého vykonané dôkazy preukázali vinu obžalovaného zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. V súvislosti s tvrdením obžalovaného v dôvodoch odvolania, podľa ktorého z jeho strany sa jednalo o nutnú obranu podľa § 25 Tr. zák. a nie sú naplnené ani všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., nemá podľa názoru odvolacieho súdu žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko okresný súd správne ustálil to, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania, predovšetkým z výpovedí poškodeného ako aj vypočutých svedkov, sa nejednalo o nutnú obranu, ale už o samostatný útok zo strany obžalovaného na poškodeného, kde v spojení so znaleckým dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, aké zranenia poškodený utrpel a teoreticky mohol utrpieť.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku obžalovaného, ktorý sa nestotožňuje s vykonaným znaleckým dokazovaním v prejednanej veci a toto do značnej miery spochybňuje, s touto argumentáciou sa rovnako odvolací súd nestotožnil, nakoľko obhajoba do celého konania nedoložila iné znalecké skúmanie vzniknutých poranení u poškodeného, ktorými by boli tvrdenia znalca a jeho závery vyvrátené inými znalcami. Nakoľko sa jedná o odborné otázky, nie je možné podľa názoru odvolacieho súdu spochybňovať znalecké dokazovanie len preto, že sa niektorej zo strán nepáčia ustálené závery znalca bez toho, aby dôkazom rovnakého významu preukázali niečo iné.

Na základe preskúmania veci, odvolací súd dospel k záveru, že okresným súdom bolo správne ustálené, že obžalovaný sa dopustil aj konania, ktoré bezprostredne smerovalo k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví u poškodeného, pričom k nemu nedošlo tým, že ho úmyselne udrel kovovým kľúčom na matice kolies do oblasti hlavy.

Z vyššie uvedeného je odvolací súd toho názoru, že skutkové zistenia okresného súdu majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. S poukazom na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku a na základe preskúmania obsahu spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal so všetkými okolnosťami, významnými pre rozhodnutie a dal riadne odpovede, prečo nedospel ku konkrétnym záverom, vyvedenia ktorých sa domáhal obžalovaný v dôvodoch svojho odvolania. S poukazom na uvedené odvolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. súdom prvého stupňa pri hodnotení dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. Odvolací súd sa preto nestotožnil s názorom obhajoby o danosti v odvolaní namietanej existencie väd napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

S prihliadnutím na vyššie uvedené považuje odvolací súd odvolanie obžalovaného čo do výroku o jeho vine za nedôvodné.

Na základe preskúmania veci v rozsahu podľa § 317 ods. 1 Tr. por. odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté výroky o uloženom treste odňatia slobody trpia vadou podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por., na ktorú vadu odvolaním nevytýkanú bol odvolací súd povinný prihliadať podľa § 317 ods. 1 v spojení s § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Okresný súd pri svojom rozhodovaní dospel k záveru, že u obžalovaného je potrebné ukladať súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. k predchádzajúcemu odsúdeniu Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom č. k. 15T/122/2018 - 70 zo dňa 16.01.2019, doručený obžalovanému dňa 12.02.2019, právoplatný dňa 21.02.2019, pričom v danom rozhodnutí zrušil už uložený podmienený trest odňatia slobody. Tento záver je však podľa názoru krajského súdu nesprávny, nakoľko vyššie uvedené predchádzajúce odsúdenie obžalovaného je najneskôr dňom 21.08.2023 zahladené, pričom okresný súd rozhodol napadnutým rozsudkom dňa 07.11.2023. Z tohto dôvodu nie je už možné k predmetnému odsúdeniu ukladať súhrnný trest odňatia slobody, ale samostatný trest, nakoľko aj zahladené odsúdenia prerušujú zbiehajúcu sa trestnú činnosť obžalovaného. Z tohto dôvodu nie je možné ukladať súhrnný trest k nasledovnému ďalšiemu odsúdeniu u obžalovaného, ktoré nasleduje za zahladeným odsúdením.

Z tohto pochybenia okresného súdu potom následne vyplynuli pri tvorbe výroku o treste ďalšie pochybenia, ktoré mali za následok aj nesprávne ustálenie samotnej trestnej sadzby. V prejednávanej veci sa jedná o spáchanie dvoch trestných činov, pričom sa jedná o jednočinný súbeh a teda je potrebné aplikovať len § 41 ods. 1 Tr. zák. a u obžalovaného vzhľadom na jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. t.j. že obžalovaný spáchal viac trestných činov.

Okresný súd podľa názoru odvolacieho súdu prehliadol skutočnosť, že obžalovaný aktuálne vykonáva iný nepodmienený trest odňatia slobody a preto bolo u obžalovaného nutné aplikovať aj § 43 Tr. zák., ako aj nedostatočne zohľadnenie celkovej dĺžky konania, keď skutok, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu je z júla roku 2016.

S poukazom na uvedené odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu. Keďže odvolací súd dospel k záveru, že v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. je možné rozhodnúť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený, pristúpil sám k rozhodnutiu o uložení trestu obžalovanému.

Vychádzajúc zo správnych skutkových zistení okresného súdu, odvolací súd riadiac sa aj ustanovením § 34 ods. 4 Tr. zák., zohľadnil celkovú dobu od spáchania skutku, ktorá je aktuálne už viac ako 8 rokov, ako aj skutočnosť, že sa jedná o trestný čin v štádiu pokusu ako aj fakt, že nebyť provokácií samotného poškodeného, tak by k jeho napadnutiu zo strany obžalovaného nedošlo, obžalovanému ukladal za použitia § 39 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody pod zákonnú trestnú sadzbu ustanovenú v § 155 ods. 1

Tr. zák., pričom u obžalovaného vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. p) Tr. zák., jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. a uložil mu ďalší, úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky. Vzhľadom na recidívu obžalovaného a predchádzajúci výkon trestu odňatia slobody za úmyselnú trestnú činnosť aj odvolací súd dospel k záveru, že obžalovanému je v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. nevyhnutné uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody. Preto odvolací súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.